



ပြည်ထောင်စု

၁၇၈
၂၀၁၆

ကျေးတစ်ရာ

ရ သ စ ဂ စ မျ ဂ :

ခင်ခင်ထူး

၁၇၈
၂၀၁၆

အမှာ စာ

‘ပျိုစိုက်တဲ့ လယ်ကန်သင်းမှာ မြင်းနီနှင့် ညနေဆီကို စိုင်းသီလို့ ပြေးလေ့ မြင်လိုက်ကဲ့နော် ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ရာကျေးနှင့် ထူးလို့ ယဉ်ကျေးလေ့’

ဆောမြို့စား လယ်ဝန်မင်း ဦးစီရေးသည့် ကောက်စိုက် ဗုံကြီးသံတွေ ထဲမှာ ပျိုလေးတို့ ကောက်စိုက်ရာ လယ်ကွင်းတွေဆီကို မြင်းတစ်စီးနှင့် ရောက်လာတတ်သော နန်းတွင်းသား ကိုလူပျိုတို့ အကြောင်းတွေ ပါတတ်ပါသည်။ ။

‘ပျိုလေးတို့ ကောက်စိုက်ရာ လိုက်လာနှင့်လေး လိုက်လာလျှင် ရွံ့စင် ရှေ့မယ် ပေါင်းကြော့ယဉ်သွေး’

ဆိုတာကလည်း လယ်ကွင်းတွေထဲ ခေါင်းပေါင်းကြော့ကြော့ ခေါင်းမော့မော့နှင့် ရောက်လာသူကို ဖွဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ဆင်းသခိုက် နန်းတော်သားတို့ ကန်သင်းလုံးညွတ် ကွင်းလုံးညွတ် ပါကြရမြဲပင်။ နန်းတော်သားတွေဆိုတော့ ပုဆိုးကလည်း ပုဆိုးကောင်း၊ ခေါင်းပတ်ပဝါ အုပ်ပေါင်းကလည်း အကောင်းစား။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြီးတော့လည်း နန်းတော်သား ကိုလူပျိုတို့ လယ်ကွင်းတွေဆီ ဟန်ရေးပြ ရောက်လာကြပုံရပါ၏။ မြင်းနီတစ်ကောင်နှင့် ရောက်လာတတ်သော ကိုလူပျိုက ကျေးတစ်ရာ ခေါင်းပေါင်းကလေး

ပေါင်းလိုက်လို့ ။ ယဉ်ကျေးလိုက်တဲ့ လူ့နယ်၊ ချောလိုက်တဲ့ လူ့နယ်လို့
ကောက်စိုက်မကလေးတွေ ရင်ခုန်ကြပုံကလည်း ချစ်စရာ။
ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ရာကျေးနှင့်ဆိုတာက ကျေးတစ်ရာ ခေါင်းပေါင်း ပဝါ
ကို ဆိုလိုပါသည် ။

ကျေးတစ်ရာခေါင်းပေါင်း။

ကျေးငှက်ရပ်ကလေးတွေ မဲခံဖျင်စမှာ အကွက်ကျကျ ရက်ယှက်
ထားသော ပဝါအုပ်ပေါင်း ဆိုတော့ လှမှာ ပေါ့။ ကျွန်မတို့ အဘမှာ ကျေး
တစ်ရာ ပုဆိုးတစ်ထည် ရှိသည် ။ တော်ရုံ ပွဲလမ်း မင်္ဂလာကိစ္စမရှိဘဲ
ကျေးတစ်ရာပုဆိုးကို ဝတ်လေ့မရှိ။ အဘ လူပျိုဘဝကတည်းက ဝတ်သ
ည့် ပုဆိုးထင်ပါရဲ့ ။ ကျေးတစ်ရာပုဆိုးကို အဘ အင်မတန် မြတ်နိုးသည်
။ အဘ အရွယ်ရသည် အထိ အဘဝတ်တာ ကျွန်မတို့ မိလိုက်သေးသည်
။ ဝတ်ပြီးသည် နှင့် ခေါက်ရိုးမပျက် ပြန်ခေါက်ပြီး ပရုတ်လုံးနှင့် ထား
လေ့ရှိသည့် ပုဆိုးပင်။ အဘ ကျေးတစ်ရာပုဆိုး ဝတ်ပြီဆိုလျှင် အင်မတ
န် ကျက်သရေရှိသည် ။ လည်ကတုံးအင်္ကျီဖြူ၊ မဲခံ ကျေးတစ်ရာပုဆိုးနှင့်
ပင်ဖြူတိုက်ပုံက အဘကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာစကား ပြောရတိုင်း ဝတ်ဆင်
လေ့ရှိသည့် ပွဲတက်ဝတ်စုံ ဖြစ်၏။

ကိုလိုနီခေတ်က ယောနယ်ထွက် တိုင်းရင်းဖြစ်ပုဆိုးများ ခေတ်စား
လှသည် ။ ဂျီစီဘီအေ ဝံသာနုအသင်းကြီးက တိုင်းရင်းဖြစ်များ
ဝတ်ဆင်ကြရန် နှိုးဆော်သည့်အခါ ပင်နီဖျင်နှင့် ယောလုံချည်ကို အဝ
တ်အဆင် များ လာကြသည် ။ မည်းရောင်၊ ချိတ်ရောင်၊ ခိုပြာရောင်၊ ဒေါ
င်းစိမ်းရောင်အခံတွင် ကျေးရပ်ကလေးတွေ ပြောက်ထိုးထားသော ပုဆိုး
ဆင်ကို မြန်မာ အမျိုးသားရေးစိတ် ရှိသူတိုင်း ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသည် ။
ယောပုဆိုးမှာ ဗလာဆင်နှင့် အပြောက်ဆင် နှစ်မျိုးရှိရာ ကျေးတစ်ရာက

အပြောက်ဆင် ဖြစ်၏။ ယောနယ်က ပွင့်ထိုး ခေါ်ကြသည် ။ ခွေးခြေစု၊ စံ
ပယ်ပြောက်၊ နှင်းဆီပြောက် ဒီဇိုင်းတွေ တစ်ခေတ်မှ နံတော့ ကျေးရုပ်
ကလေးတွေ ပြောက်ထိုး ရက်လုပ် ဝတ်ခံကြသည် ။

ငှက်ရုပ်ကလေးတွေ ပြောက်ထိုးတော့ ကျေးတစ်ရာပုဆိုး ဖြစ်ရပြီ။
ရှေးက ယောထည်စစ် ပုဆိုးတွေက နှစ်နံစပ်ဖြစ်၍ စက်ရက်ကန်းခေတ်
မှာ တော့ မန္တလေးမြောက်ပြင် တောင်ပြင်ထွက် တစ်နံတစ်စပ်တည်း ရ
က်ကြသည့် ယောပုဆိုးတွေ အဆင်စုံလှသည် ။ ယောနယ်ထွက် ယော
ထည်က သဘာဝထွက် အမြစ်အခေါက် အပင်အရွက်တွေကို အသုံးပြု၍
ရိုးရာနည်းဖြင့် ဆေးဆိုးခဲ့ကြသည် ။

"ကျေးတစ်ရာပုဆိုးက တစ်ထည်ဆိုတစ်ထည် ကျက်သရေရှိသယ်၊
တစ်ထည်ကတစ်ထည် ဝယ်ဖို့ ရာလည်း မလွယ်ပါဘူး ငါ့မြေးရယ်၊ သ
ည် ပုဆိုးဝတ်တော့ လူမျိုးစိတ်ပေါ်သယ်၊ မြင်ရသူတွေမှာ လည်း စိတ်
အေးငြိမ်းသယ်၊ ကျေးဆိုသာက ကြက်တူရွေးရုပ်ကလေးတွေ ထည့်ရက်
သာကို ပြောသာ'

ကျေးတစ်ရာပုဆိုး တသသနှင့် ရှိလေတိုင်း အဘက ရှင်းပြလေ့ရှိပါ
၏။ ကျေးဆိုသာ ကြက်တူရွေးကိုပြောသာ ငါ့မြေးရဲ့ ဆိုတာနှင့် မပြီး။
ကြက်တူရွေးတွေအကြောင်းလည်း ပြောပြတတ် ပါသည် ။

"ကျေးများက နှုတ်သီးက ပေါက်ပွင့်ရောင် ကိုယ်လုံးက ဒေါင်းစိမ်း
ရောင်နဲ့ အင်နန်လှသယ်၊ ကြက်တောတဲ့ ကျေးကြုတ်တဲ့ ၊ ကျေးတမာတဲ့
၊ ကျေးကုလားတဲ့ ၊ ကျေးကုလားမတဲ့ ၊ ကျေးသန္တာတဲ့ တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး
ကွဲသယ်၊ ဖောင်းကား တမာ ကျေးချုတ် ကြက်တော ကုလားကျေးပု
ဏ္ဏား ဆိုသာလည်း ရှိသေးသယ်။ အဘတို့ ရွာဟောင်းကို ဖောင်းကားကု
န်းခေါ်ကြသာ ကျေးတွေ တရုန်းရုန်း ရှိတဲ့ နေရာမှာ ရွာတည်လို့ ခေါ်သာ

လို့ လည်း လူကြီးများ ပြောကြရဲ့ ဖောင်းကားမြက်ပင်တေါ ပေါတဲ့
တောလို့ လည်း ဆိုကြရဲ့ "

ကျေးတစ်ရာ။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးကာလ ဝံသာနန်မိတ်ပုံ၊ ရိုးရာဆင်၊ ပြည်တွင်းဖြစ်၊ ယဉ်ယဉ်သန့်သန့်နှင့် ဆန်းလှသည့် ရက်ကန်းထွက် အဆင်ဆန်း။ ရတနာပုံခေတ်တုန်းကလည်း ကျေးတစ်ရာဆင် ခေါင်းပေါင်းရှိခဲ့တာဆိုတော့ နောက်ပိုင်းခေတ်တွေမှာ ရှေးအဆင်ကို ကူးစက်ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ပါ၏။ ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ရာကျေးနှင့် ထူးလို့ ယဉ်ကျေးလေ့တဲ ။

ကျေးတစ်ရာ ဆိုသည့်အမည်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကျွန်မ၏ ရသစာစုများ ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ပေးဖို့ ရာ ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည် ။ အခုတော့လည်း ကျွန်မကြုံခဲ့သမျှ ရွာခလေ့တွေ၊ ကျွန်မဖတ်ခဲ့သမျှ စာခလေ့တွေ၊ ကျွန်မရောက်ခဲ့ရသည့် ခရီးအချို့နှင့် တွေးမိသမျှ အတွေးစတွေကို ပုဆိုးများ အနံ့စပ်သလို စပ်ရင်း တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ခေါင်းစီးကိုလည်း ကျေးတစ်ရာ ရသစာစုများ လို့ ပေးလိုက်ပါပြီ။

ကျေးတစ်ရာ ရသစာစုများ ခေါင်းစဉ်ပေးမိပြန်တော့ ကျွန်မစာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှာ ရှေးက ကျေးတစ်ရာပုဆိုးဆင်ကလေး တင်ချင်မိသည် ။ ကျေးတစ်ရာပုဆိုး ဘယ်မှာ ရှာရပါ။ ကျွန်မတို့ မျက်စိရှေ့မှာ ဝတ်သူဆင်သူ နည်းကြလို့ ပဲလား၊ ကျေးတစ်ရာဆင်ရယ်လို့ အထွက်ကျရောလား မသိ၊ တွေ့ရခဲသလိုလိုတော့ ရှိရပါပြီ။ ဝတ်ဆင်သူတွေ ဝတ်ဆင်ကြတုန်းပါဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မဖြင့် ရှာရခက်လိုက်ပုံများ ။ မိတ်ဆွေများကို အကူအညီ တောင်းရသည် ။ နောက်တော့ ဆရာဂျီဇော်နု

ငဲ့ ညီမ မကြည်ကြည်တင် ဇနီးမောင်နှံက ရှာထားပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလို့ အမရပူရမြို့ရှိ ဆရာတို့ နေအိမ်ကို ပြေးရပါသည်။ ။ အမရပူရ ရွှေခဲရပ်က အမေ ဒေါ်မြရင် နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက သိမ်းဆည်းထားသော ကျေးတစ်ရာ ပုဆိုးတစ်ထည် တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ကျေးတစ်ရာပုဆိုး ဆိုသော်လည်း ကြက်တူးရွေးရပ်ကလေးတွေ မဟုတ်ပြန်ပါ။ ။ ဟင်္သာငှက်ရပ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေလို့ ၊ ကျေးတစ်ရာ ဖြစ်စေရန် ကြက်တူးရွေးရပ်ကလေးတွေ အစားထိုးပြီး ညီမငယ် မိုးသူဇာက မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ။ သည့်အတွက် ကူညီခဲ့ကြသူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ကျွန်မ၏ စာမူများကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များမှ အယ်ဒီတာများ ၊ သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးဆွဲပေးခဲ့ကြသော ပန်းချီပညာရှင်များ နှင့်တကွ ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

မြကျေးတစ်ရာ အလှတေးကဗျာ ခါခါသံချို့ ကြွေးနိုင်ကြပါစေ။

ခင်ခင်ထူး
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မေလ၊ မန္တလေး။

ရွာဓလေ့

ပိတောက်လှည်း

(၁)

မန္တလေးမှာ လေကလေး မှုန်၊ ဥတုကလေး ပျက်၊ တောင်လေကလေး ဖြူးလာတော့ အခါရက် ရောက်တော့မှာ ပါလား ဆိုသည့် စိတ်ကလေး ဝင်လာမိပါ၏။ မန္တလေးမှာ အနေကြာခဲ့သည် မို့ ဟိုအရင် မန္တလေးသင်္ကြန်ကိုလည်း လွမ်းမိရသည် ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်ပျိုကလည်း သည် နှစ်တော့ ပွင့်လိုက်စမ်းမဟဲ့ ဆိုသည့်ပုံနှင့် ရွက်နုတွေ ကဗျာကသီ ထိုးနေခဲ့ပြီ။ ပိတောက်ပင် ဆိုပြန်တော့ ရွာက တောပိတောက်ပင်ကြီးကိုလည်း သိတရရပြန်ပါ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်မတို့ တစ်ရွာလုံးက သည် ပိတောက်ပင်ကြီးကို တောပိတောက်ပင်လို့ ပဲခေါ်ကြပါသည် ။ တောထဲ ရွာအပြင် ခပ်ဝေးဝေး အခင်းစပ်မှာ ပေါက်နေသည့် အတွက်ကြောင့်များ လား။ သူ့အရောင်က အဝါတစ်မျိုး၊ သင်္ကန်းတော်ရောင်ဘက်ကို လှသည် ။ သီတင်းရောင်လို့ လည်း သုံးကြပါ၏။ အပွင့်စွာသည် ။ ရနံ့ကလည်း ကြိုင်လှသည် ။

"မြို့ကပိတောက်တွေက ကုလားပိတောက်တွေ၊ တို့ ရွာက တောပိတောက်ကမှ ဗမာပိတောက်အစစ် အမွှေးကလည်း ရက်စက်သယ်"

ကြီးတော်ကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်လေ၏။ တောပိတောက်ပင်ကြီးက ရွာအရှေ့တစ်ခေါ်က ဘုရားကုန်းတော်နှင့် နီးသည် ။ သည် စေတီတော်ကိုတော့ ရွာက သင်္ကြန်စေတီ မခေါ်ဘဲ သင်္ကြန်ဘုရားခေါ်ကြပါ၏။ သင်္ကြန်အခါကာလမှာ တည်တော်မူခဲ့လို့ ပဲလား၊ တောပိတောက်ပင်ကြီးကြောင့်ပဲလား မသိရပါ။ သင်္ကြန်ဘုရားတဲ့ ။ သင်္ကြန်ဘုရားက ရွာနှင့် လှမ်းသောကြောင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အရောက်အပေါက် နည်းကြသော်လည်း အခါရက်နီးပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူကမှ မတိုက်တွန်းရဘဲ ရောင်တော် ဖွင့်ကြတော့သည် ။ ဒါကိုပဲ တာဝန်တစ်ရပ်လို နှစ်စဉ် ကုသိုလ်ယူကြသည် ။

‘မကြီးတို့ လာကြအေ မလေးတို့ လာကြအေ ရွှေဥရွာ အလှူပေးလို့ မလေးခင် မောင်းသံကြွေးတယ် နားထောင်ကြဟေ’

‘နားထောင်မယ်အေ ထောင်မယ်လေ လူ့ရုပ်မြေဂုဏ်နံ့မွှေးအောင် ဥဒယမြေဂုဏ်နံ့မွှေးအောင် နားဆင်ရန် လူစုဝေးတယ် ကြားချင်လှသေး’

ကျွန်မတို့ ရွာတွေမှာ တော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီပွဲတော်တွေ လစဉ်မပျက် စီကာစဉ်ကာရယ်လို့ တော့ မရှိပါ။ သင်္ကြန်တာကူး၊ နှစ်ဦးညောင်ရေ၊ စာပုလွေခင်း၊ ပဉ္စင်းတော်ခံ၊ စာရေးတံနှင့်၊ မြစ်ယံပွဲကြီး၊ ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ကထိန်နတ်ကျင်း၊ မြင်းခင်းထွက်ဝင်၊ သဘင်မီးဖုံး၊ ဂူလုံးသဲပုံ စသော ပွဲတော်များ တွင် သင်္ကြန်ပွဲ၊ ညောင်ရေသွန်းပွဲ၊ ဆီမီးပွဲ၊ ကထိန်ပွဲတွေလောက်သာ လုပ်နိုင်ကြသည် ။ လုပ်နိုင်သည် ဆိုရာမှာ လည်း အခင်းထွက်သီးနှံကလေးတွေ အထွက်ကောင်းသည့် နှစ်တွေမှာ စည်စည်ဝေဝေ ရှိလှသည် ။ အသီးဖျင်းဖျင်း ဥဖျင်းဖျင်းနှစ်တွေမှာ စိတ်ရှိသလောက် မလှူ

နိုင် မတန်းနိုင်ကြ။ ပွဲတော် ဆိုသော်လည်း ပျော်ဖို့၊ ရွှင်ဖို့ ထက် လှူဖို့ တန်းဖို့ သာ စိတ်ရှိကြသူတွေပင်။ ရပ်ထဲရွာထဲကလူတွေ၊ အဝေးက ရောက်လာကြသော ဧည့်သည် တွေကို ကျွေးချင်မွေးချင်ကြသည် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ တော့ ပွဲတော်ရက်ဆိုလျှင် အညာမုန့်တွေ မောက်မောက်သာလျှံတော့သည် ။

ကျွန်မတို့ မန္တလေးရောက်တာ ကြာပါပြီ။ အခါရက်တွေဆိုလျှင် အမေက ရွာကမုန့်တွေကို လွမ်းစကား ဆိုလေ့ရှိ၏။ မောင်းတင်းကုပ်၊ မောင်းပက်လက်တွေမှာ အပျိုတွေ တရုန်းရုန်း၊ မိန်းမကြီးတွေ တအုန်းအုန်း ။ တစ်ရွာလုံးက မောင်းတွေ တကျီကျီ တဂျောင်းဂျောင်း ရှိတတ်သည့် ရက်တွေမဟုတ်လား။

"မုန့်ဖက်ထုပ်များ တော့အေ ငါ့အစ်မ မငွေကြည် အဖြစ်ပေါ့၊ ရွာထဲက သူတကာ မုန့်ဖက်ထုပ်နဲ့ ကို မတူသာ၊ စေးပိုင်ပြီး နပ်ပျောင်းနေသာ၊ အတွင်းက ဌာပနာကလည်း မြေပဲနဲ့ ထန်းလျက် အချိုးပြေချက်တော့၊ တစ်ထုပ်လောက် စားလိုက်ရင် ရင်ထဲ တင်းတိမ်သွားသာပဲ လွမ်းပါ့အေ"

မုန့်ဖက်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်ထောင့်က ကြည့်ကြည့် တြိဂံပုံကျသည် ။ အနားတွေ ညီတော့ အထုပ်လှသည် ။ တည်းစပ်ကလေး ထိုးထားသော မုန့်ဖက်ထုပ်ကပင် အနုပညာ ဆန်လှပါသည် ။ တည်းစပ်တွေက ဝါးကိုလည်း သုံးသည် ။ ဆူးဖြူချောင်း သန်သန်ကြီးတွေကိုလည်း သုံးသည် ။ ဆူးဖြူချောင်းကို အဆိပ်ပါသည့် အချွန်ဘက်က ဖြတ်ထားတော့ စူးမိ ခိုက်မိမရှိ။ မုန့်ဖက်ကို ဖြေလိုက်တော့ မုန့်သားက ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ပေါက်နေတတ်ပါ၏။ စားတော့ကော အမေပြောလည်း ပြောစရာ စားလို့ ကောင်းလှသည် ။ မုန့်ဖက်ထုပ်က

ရွာဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ နတ်ပွဲ တကာမှာ ပါတော့ ပွဲတော်သင်္ကေတ ဖြစ်ရပါ၏။ သင်္ကြန်အခါတော်မှာ တော့ ပြောစရာမရှိပြီ။ သူ့အိမ်ကလည်း မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကလည်း မုန့်ဖက်ထုပ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ အထွက်တိုးကြလေ၏။

အခါကြီး ရက်ကြီးလို့ အမေတို့ သုံးတတ်တာလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ သင်္ကြန်အခါသည် မြန်မာနှစ်သစ်ကူးချိန် ဖြစ်၏။ ကောင်းသောနှစ်သစ်ကို မျှော်မှန်းကြသည်။ နှစ်ဟောင်းတုန်းက အညစ်အကြေးတွေ စင်ပါမှ ၊ အညံ့တွေ ပြေပါမှ ၊ မရှိဆင်းရဲ၊ အလိုမပြည့်ခြင်းဆင်းရဲ၊ လိုခြင်းဆင်းရဲ ကင်းပါမှ ။ ဘဝမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း မရှိချင်နေပါစေ၊ ကွေးကွေးထဲက ကောက်ကောက်လောက် ဆိုလျှင် ကျေနပ်နိုင်ကြသူတွေပင်။ သင်္ကြန်အခါတော်ရက်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရေးသာ ပဓာန ဖြစ်ပါ၏။ အခါတော် ရက်တွေမှာ မှ ဘုရားစင်မှာ ချိတ်ထားသော ပုတီးဟောင်းကို ကိုင်နိုင်ကြသူတွေ၊ လည်မှာ ဆိုင်နိုင်ကြသူတွေ၊ ဥပုသ်ကျောင်းမှာ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် သီလယူနိုင်ကြသူတွေက အများ စုမဟုတ်လား။

"အခါရက်တွေလောက် အေးအေးနေရသာပါအေ၊ တစ်နှစ်လုံး ကောင်းကင်ကြည့်လိုက် မြေကြီးကြည့်လိုက်နဲ့ ဘဝကုန်ကြရသာပါ၊ သည် တစ်နှစ်တော့ ဟုတ်ကောင်းပါရဲ့ ဆိုသာနဲ့ ကျင်းယက်နေကြရသာများ ခရီးမဆုံးနိုင်ဘူး"

အခါရက်တွေ မတိုင်ခင်က ကုသိုလ်ယူကြသူတွေလည်း ရှိကြသည်။ တချို့က ရွာလမ်းတွေမှာ ထိုးသမျှ ဆူးကိုင်း မွှားကိုင်းတွေကို ခုတ်ကြသည်။ လမ်းဘေး ကိုင်းကျသမျှ ဆူးခက်သစ်ခက်တွေကို သင်ကြဖျင်ကြသည်။ ရွာရေတွင်းတွေ ဆယ်ကြသည်။ ကိုယ့်စည်းရိုး၊ သူ့စည်းရိုး အမြင်သပ်ရပ်အောင် တုတ်ကြနှောင်ကြသည်။ လယ်ယာသုံးပစ္စည်း၊ လှည်း

သုံးပစ္စည်းတွေ ရေနံသုတ်တန်သုတ်၊ သိမ်းတန်တာ သိမ်းကြပြီး။ တင်း၊
တောင်း၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါတွေ အိမ်ထရံမှာ ချိတ်ကြပြီး၊ အိမ်မ၊ အဖီ၊ ပဲ
မှော်တိုက်၊ နွားစာကျင်း၊ တင်းကုပ်တွေ မိုးကြပြီ။

"မုန့်ဗန်းထဲ သံချောင်းထည့်ဦးဟေ့၊ နီမို့ မုန့်ချဉ်တတ်သယ်"

မုန့်မုန့်ဗန်းတွေထဲကို အိမ်ရိုက်သံ တစ်ချောင်းစီ ထည့်တတ်ကြတာ
ကလည်း ဘာသဘောများ ပါလိမ့်။ သံချောင်းထည့်ထားတော့ မုန့်မချဉ်
ဘူးဆိုတာကလည်း ဘယ်တုံး ဘယ်အခါ ဘယ်သူက စခဲ့သည် မသိ။ ဓ
လေ့ပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ရွာဆူဖြိုးသည့်နှစ်တွေမှာ မုန့်တွေထမ်းပိုးနှင့်
ထမ်းထုတ်ရလောက်အောင် များ သော်လည်း မသောင်သာသည့် နှစ်
တွေမှာ မောင်းထောင်ချိုင့် တစ်လုံးစာလောက်သာ လုပ်နိုင်ကြပါ၏။ ဒါ
ကို စတိခေါ်ကြသည် ။ ပြောသာပြောရတာ စတိနှစ်တွေက ခပ်များများ
။

"သည် နှစ်တော့ စတိပဲဘုရား၊ ကောက်ညှင်းဈေး ဆီဈေးကလည်း
သိကြားမင်း ဦးမာဃ ခါးတောင်အင်္ကျီ တက်ချိတ်နေသာ ကိုယ်တော်တို့
ကြည့်သာ ဘုဉ်းပေးကြတော့၊ နောက်နှစ်များ အခါကောင်းလောက်ပါရဲ့
"

"သုဇိတာတို့ သုမာလာတို့ ဖြုတ်အချခိုင်းလေ မကြီးပုံရဲ့ ၊ ခင်ဗျားနှ
ယ် လွယ်လွယ်လေးဟာကို"

"သုဇိတာတို့ တောင် နတ်သုဒ္ဓါ ဆီမဆမ်းနိုင်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့
ဘုရား"

ကိုယ့်ရွာက ကိုယ့်ကိုယ်တော်တွေဆိုတော့ ရွာအလေး ရွာချိန်ခွင် သိ
တော်မူကြသည် ။ ကုံလုံသည် ဖြစ်စေ၊ စတိဖြစ်စေ ရွာမုန့်အမျိုးမျိုးက
တော့ တစ်အိမ်တစ်လက်ဆွမ်းနှင့်ပင် များ ရတော့သည် ။ ကျောင်းပေါ်

မုန့်ဗန်းရွက်လာကြသမျှ၊ ဆွမ်းပွဲပို့ကြသမျှ လှယ်သူက
ဒိုင်ခံလှယ်ကြရပါ၏။ တစ်ရွာတစ်ရွာ ရောက်နေကြသည့် တပည့်ရင်း
တွေကလည်း လှည်းလူကြို၊ လူလူကြိုနှင့် အလှူအကပ် ရောက်လာတ
တ်တာလည်း ရှိသည် ။ သည် ရွာ သည် ကျောင်းက သည် ဆရာတော်
ဘုရားများက ကန့်ကူလက်လှည့် သင်ပေးလိုက်သော စာနှင့် အထိုက်အ
လျောက် လူလုံးလှကြရတာဆိုတော့ ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာရောက်ရောက်
အခါတော်ရက်တွေမှာ ကျောင်းရိပ်ကန်ရိပ် ပြန်ရောက်ကြတာ များ ပါ
၏။

"ဘယ့်နှယ်တုံး ဒကာမကြီးမမြဲတင်၊ ခင်ဗျားအိမ်သားကော လုပ်ရေး
လုပ်ခင်း အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"မြို့ရောက်တော့လည်း အရုန်းမလွတ်ပေါင်ဘုရား၊ မြို့နေရသာ ရှိ
သာပါဘုရား၊ ငါးပိတစ်ဖြစ်သာတောင် အမြီးကလေး ခတ်ရတုန်းပါဘု
ရား၊ အခါရက်တော့ ရွာခြေ ပြန်ကပ်ရသာပဲ တတ်စွမ်းသမျှ ကုသိုလ်လ
ည်း ပြုရင်း ရွာမုန့်လည်း စားရင်း ရွာလေလည်း ရှူရင်းပေါ့ဘုရား"

ကျွန်မတို့ မိသားစု မြင်းခြံမှာ နေတုန်းကလည်း အခါရက် ရွာပြန်ကြ
ရသည် ။ မန္တလေးရောက်တော့လည်း ဖြစ်အောင် ပြန်ကြတာများ ပါသ
ည် ။ အမေက ရွာလေလည်း ရှူရင်းတဲ့ ။ မြို့လေက မွန်းလှထင်ပါရဲ့ ။